Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Templets Opførelse i Jerusalem.

(Fra New York Tribune 1849.

(Fortsat fra Side 295.)

Om Nogen spørger, hvorfor Jødedommen ikke har prædiket imod Christendommen, da denne i 1800 Aar uophørlig har prædiket imod hiin, vil Svaret blive: Vor Sag er i høiere Hænder. Naar Herren finder det tjenligt, vil han aabne Øinene paa alle dem, som tillægge et dødeligt Menneske hans guddommelige Egenskaber; han vil give Verden det ufeilbarligste Beviis paa, at han alene er den store Forløser, og at Saliggjørelse kun kan erholdes ved ham. Vor Uvillighed til at prædike imod Christendommen har sin Grund i den Kjendsgjerning, at om vi vilde rive ned paa denne Troes Grundsætninger, maatte vi tillige angribe mange af vore egne yndede Principer og Lærdomme, thi endskjøndt vi ikke troe, at Jesus af Nazareth var i Besiddelse af de guddommelige Egenskaber, som han gjorde Fordring paa, kunne vi dog ikke fornegte eller forkaste hans Principer, thi de ere ogsaa vore, og han bekjendte altid den samme Tro, som vi have.

Vi ønske ei at omstøde nogen af de Grundsætninger, som den christne Religion støtter sig paa; men vi spørge, hvad vilde Resultatet blive, om man berøvede Jesus af Nazareth de guddommelige Egenskaber, som han sagde sig at være i Besiddelse af? Verden vilde blive Unitariere, det er saadanne Christne, som kun antage een Person i Guddommen, og vi staae først i Rækken af disse. Menneskene ville i al Oprigtighed gaae over til denne Tro, da deres Hjerter derved vilde blive befriede for megen Uvished, som nu forurolige dem; men desuagtet vilde Christendommen være Christendom i alle dens moralske Egenskaber. Der er Nok i Jesu Væsen, som kan give ham Rang iblandt de meest fremragende practiske Sædelærere, selv om man ingen Tro har paa hans overmenneskelige Egenskaber, hvorfor han ogsaa indtager en høiere, ja en langt høiere Plads end Muhammed, der ikke paaberaabte sig nogen af disse Egenskaber. Jesus erklærede, at „Gud er en Aand; og de, som tilbede ham, bør det at tilbede i Aand og Sandhed." Vi sige netop det samme.

Vi maae nøie iagttage disse Omvexlinger, eftersom de finde Sted. Hvilke

Tvivl, der end monne svække de Christnes Tro, ville disse Tvivl dog aldrig naae os — vi ere, hvad vi altid have været og som vi haabe altid at være; vi have een Gud, een Tro, og ere eet Folk. Vi have ingen Hemmeligheder og Aabenbaringer, uden hvad der er naturligt og fornuftigt. Herved have vi staaet i Aarhundreder, — en Grundvold, som i Evighed ikke vil svigte, og paa hvilken alle Religioner kunne bygge. Vi maae imidlertid søge at drage Nytte af Tiderne og de stedfindende Omvexlinger i Verden, da de kunne staae i Forbindelse med vor timelige Velfærd. Vi formaae ikke i dette Dieblik at sige, hvilke vigtige Resultater, der kunne flyde af denne Tilladelse at opbygge en prægtig Synagoge i Jerusalem. En Rettighed, der gives, en Fordom, der afskaffes, leder til Nydelsen af andre Rettigheder, til Afskaffelsen af andre Fordomme, og tilsidst begynder Nationen at opløfte sit Hoved. Opdragelsen vil fuldende det store Værk, og Jøderne i Jerusalem, de store Forsvarere og Udtydere af Loven, blive oplyste og liberale Borgere, der med Tiden kunne anbetroes større Magt.

Vi troe ikke, fordi vor Tro er af guddommelig Oprindelse, at Saliggjørelse derfor udelukkende tilhører Jøderne; den er ligeledes for Hedningerne; thi han, som dannede Jorden, vil beskytte alle dens Børn. Vi ere som Alteret i det Allerhelligste, paa hvilket en Ild brænder, der aldrig skal udslukkes; men denne Ild skal opmuntre og oplive enhver Skabning uden Forskjel, altsaa skal Hedningen ogsaa nyde Godt af det Lys og glæde sig ved den Varme, som udstrømmer fra den. Havde ikke Christendommen og Islam hævet sig af vor Nations Ruiner og løftet høit vort faldne Banner, vilde Hedenskabet have herstet endnu, man vilde have dyrket enhver Gud, undtagen den eneste, levende og sande. Hedningerne vilde have triumpheret den Dag idag, og Alt vilde have været Mørke og Forstyrrelse.

Iblandt Nogle af vore egne Folk opreiste Gud en ny Sect, som for endeel haandhævede ans guddommelige Egenskaber og forkastede ikke hans guddommelige Forskrifter. Denne Sect, Christenheden, har uagtet sin Intolerance og sine Forfølgelser imod os, staaet blot som en Mellemting mellem os og Hedenskabet; men nu fremtræde otte Millioner af det udvalgte Folk, det samme Folk, som var ved Sinai, i Babylon og i Zion, for den hele Verdens Dine, som et Forsynets Mirakel, og de Christne og Muhammedanerne maae berede Veien for den forestaaende store Gjenoprettelse, opgive deres Formynderskab over os, og raabe høit med vor store Prophet: „Bereder Herrens Vei, gjører hans Stier rette." O, Israels Børn! I kjende ikke den store Lod, der er bestemt for Eder. Stræber efter at fortjene den, bereder Eder for den, og gjører Eder værdig til den ved at beflitte Eder paa alle Dyder — paa Overbærenhed, stor Tro, Barmhjertighed, Kjærlighed og Tilgivelse.

Verden kalder os et stolt Folk; men hvis reent og ubesmittet Blod, nedarvet fra Stamfædre som Abraham, Isaak og Jacob, Moses, David og Salomon, hvilket rinder i vore Aarer, giver os noget Fortrin blandt Nationerne, da have vi Grund til at være stolte af en saadan Herkomst; men denne Stolthed skulde indskrænke sig til at efterligne dem i deres Viisdom, og uddanne den Nationalitet iblandt os, som alene omfatter alle Betingelserne for vor Gjenindsættelse i vort Land. Den Almægtiges Planer udføres ved menneskelig Medvirken. Han bøier Menneskenes Hjerter til at udføre hans Hensigter paa Jorden. Krige, Revolutioner, Forandringer i den politiske Verden, Nationernes Deling, Regenternes Fald, Folkenes vaagnende Bevidsthed, Kundskabens Udbredelse, Viden-

skabernes Fremgang og de liberale Anskuelsers Triumph er Altsammen hans Værk, ifølge hans uransagelige Villie.

Denne Tilladelse, som er given Guds gamle, trofaste Folk til endnu engang at lægge Grundstenen til og at opføre et prægtigt Tempel til hans Ære og til hans Dyrkelse, hvortil vi ere blevne opfordrede i denne Dag at yde vor Skjærv, er et andet stort Beviis paa hans guddommelige Magt og Villie, hvilket varsler om Opfyldelsen af de store Prophetier, at vi atter skulle blive uafhængige og dyrke ham paa Zion i Fred og Ro.

Men jeg har ofte med Smerte hørt mine Troesfæller sige, at Forjættelserne om vor Indsamling, skjøndt oftere gjentagne, ere forbundne med for mange Vanskeligheder; at et saa fjernt Land aldrig kunne erstatte de Opoffrelser, som Israels Hjemsamling fra Jordens fire Hjørner vilde medføre; at, naar vi endelig vare indsamlede, vilde de forskjellige Landes Sprog og Skikke, vi havde medbragt, besværliggjøre Dannelsen af en Regjering, og at vi vilde komme til at ligge i Krig med vore Naboer og faae indre Uroligheder — kort sagt, vi ere tilfredse med vor nærværende Stilling og ønske ingen Forandring.

Saadanne Anskuelser veed jeg Mange have, dog ikke Alle. Det er Frugterne af Tolerance, Beqvemmelighed, Magelighed og Rigdom; men der findes Hjerter, som endnu kunne røres af den rene Frihedskjærlighed, og Arme, der ere stærke og villige nok til at kjæmpe for denne Frihed, naar Tiden kommer. Men Arbeidet skal ikke udføres af os. Vor Villie, vore Ønsker, Tvivl og Skrupler ere tomme og af ringe Betydning; thi der er en høiere Magt og stærkere Arm, som vil lede Begivenhederne i den store Fremtid, som vil vise os hvad Vei vi skulle gaae, som er vor Sky om Dagen og vor Støtte om Natten. Ere vi ikke Guds udvalgte Folk, har han ikke velsignet os, naar vi vare beskyggede under hans beskyttende Haand, og straffet os, naar vi syndede, fordrevet og adspredt os, naar vi glemte hans hellige Anordninger, og imødesee vi ikke Opfyldelsen af hans Forjættelser om vor Nations endelige Gjenfødelse? Hvorledes kunne vi tvivle om Fremtiden, naar vi beskue Fortiden? Har han ikke sagt: „Jeg vil lade Eder boe der, som i Eders gamle Tider, og gjøre Eder Godt mere end i Eders Begyndelse; og I skulle fornemme, at jeg er Herren?" Har han ikke sagt: „Jeg vil tage Eder fra Hedningerne og samle Eder fra alle Landene, og lade Eder komme til Eders eget Land igjen?" Men I afskrækkes for Judæas Ensomhed, og frygte for at Landet evig og altid skal sukke under sin gamle Forbandelse. Dog ogsaa her ville vi fornemme Guds Barmhjertighed; thi han siger: „Jeg vil formere Frugt paa Træerne og Grøde paa Marken, paa det I skulle ikke ydermere tage imod Hungers Forhaanelse iblandt Hedningerne. Og de skulle sige: dette Land, som var ødelagt, er blevet som Edens Have. Jeg Herren, jeg haver talet og gjort det." Skulde vi blive vantroe og tvivle om den Almægtiges Forjættelser? Gud forbyde det. Lader os derfor berede os for den store Omvæltning, der skal slaae hele Verden med Forundring og Forbauselse.

Naar andre Nationer bryde Undertrykkernes Aag og blive Herrer i deres eget Land, bringe de deres nationale Egenskaber med sig; et vankundigt Folk kan saaledes ikke skaffe en oplyst Regjering. Men naar Basunen lyder for os fra Zion, vil Jødernes Store og Vise komme fra hvert Land paa Jorden, og baade Talenter, Rigdomme, Foretagelsesaand, Kunst, Videnskaber, Kraft og Mod vil blive samlet til Palæstina, og atter ville de Love blive hædrede, som Moses helligede Friheden og

den republikanske Regjeringsform. Lader os begynde Værket og overlade Fuldendelsen til den store Hyrde og Forløser.

Jeg haaber, I ville med mig indrømme, at det er et Privilegium at have Tilladelse til at yde en Skjærv til Opbyggelsen af denne store Synagoge i Nærheden af Tempelgrunden, og at hele Israel burde bidrage til dens Fuldførelse. Den vil faae eet Fortrin — den vil blive orthodox. Den jødiske Religion skulde aldrig afvige fra sin oprindelige Form. Reformer foraarsage Splid og bevirke Delinger og svække desuden vor Troes Eenhed. Religionen udgaaer fra Hjertet — der maa altsaa Gudsfrygten have sit Sæde; thi Skikke og Ceremonier ere alle tomme uden oprigtig Fromhed.

Jeg maa bekjende, jeg kunde godt ønske nogle Forandringer i vort Ritual og vore Ceremonier. Endskjøndt jeg beundrer det hebraiske Sprogs Skjønhed og Rigdom, vilde det dog være mig kjært, om vi kunde indføre endeel af Landets Sprog i vore Bønner, for at vi desto bedre kunde fatte Ansvarligheden af vor Tro. Vi kunde ogsaa forkorte mange Gjentagelser og foretage nogle gavnlige Forandringer; men hvor er Grændsen for disse Reformer, naar vi engang have begyndt at bruge Gartnerkniven? Hvor er vor Myndighed til at forandre eller forbedre Skikkene og Ceremonierne, vor Troes oprindelige Reenhed, som vi have vedligeholdt i 4000 Aar under de sværeste Prøvelser og Lidelser? Der er stor Fare forbunden med alle Forandringer ved en saa gammel Religion, hvorfor vi hellere bør følge den engang slagne Vei, som vore Forfædre have vandret paa, end vove os ud paa ubekjendte Egne og begynde paa Reformer, der tilsidst vilde udslette Grændserne for vor gamle Tro. Om og dette skeer i andre Menigheder, er det dog godt at vide, at der er en Menighed i Jerusalem, som aldrig vil forandre de gamle Love og Skikke, og derfor kunne vi med desto større Glæde og mere rundhaandet bidrage Vort til denne nye Synagoges Opførelse i den Fortrøstning, at den vil blive grundlagt paa en Klippe, der vil bestaae for evig.

De Beqvemmeligheder, som et nyt og stort Gudshuus vil yde de Gudsfrygtige, ville trække et stort Antal af vort Folk til Jerusalem fra de omliggende Lande. Paamindede af Tidernes Tegn og af Udsigten til store Begivenheder, finde vi de bedagede Jøder med deres Midler komme ned ad Donau, fra det Røde Hav og over Kaukasus paa Reisen til Jerusalem, for der at kunne tilbringe Resten af deres Dage i hellige Betragtninger, og sidde under Templets Mure, bedende for Israels Fred; og naar de døe, omringede af de Lærde og Fromme, kunne de blive begravede i den hellige Jordbund tæt ved det Sted, hvor de store Propheters, den ophøiede Psalmists og vore berømte Stamfædres Støv hviler. Om der gives nogen Trøst i Livets sidste Timer for de sande Troende af vort Folk, maa det være Bevidstheden om, at deres Been skulle lægges i Skyggerne af Bjerget Zion; at de skulle være i Nærheden, naar Basunen kalder Levende og Døde til Doms paa hiin store Dag. Jeg har aldrig hørt Navnet Jerusalem nævne, uden at tænke paa hiin store Mand, der slog Harpens gyldne Strenge, hiin Herrens Elskede, hiin Kriger, Digter, Konge — han, hvis hele Hjerte brændte af Kjærlighed til Gud — den velsignede, gode, navnkundige David. Hvo kan læse hans Psalmer, uden at føle sig stolt af, at ogsaa han var en Jøde? Hvilket et Privilegium det vil være at staae ved hans Grav! Hvilken en Velsignelse endog i Døden at kunne ligge i Nærheden af ham!

Jeg har allerede sagt, at Opførelsen af denne nye Synagoge i Jerusalem vilde blive betragtet som et mærkværdigt Tegn

over hele Verden, i Særdeleshed blandt os, som Sympathien, skjøndt vi ere spredte til til de fire Veir, har sammenknyttet med de stærkeste Baand. Ligesom den elektriske Strøm i et Dieblik bringer Efterretninger til alle Kanter, ville Jøderne erholde Kundskab om denne vigtige Begivenhed. Gud har bevaret os i store og vise Diemed; hans Handlemaade med os har været meget forunderlig; vi have gjennemgaaet de forjættede Straffe, skulle vi ikke ogsaa nyde de forjættede Velsignelser?

Naar og hvorledes disse store Begivenheder skulle finde Sted, har den store Aand, der nedbryder og opreiser, der omstøder Throner og frigjør de Undertrykte og Forfulgte, endnu forbeholdt sig selv. For de Christne, der have fælles Oprindelse med os, og som endnu ansee den jødiske Nation som Guds udvalgte og begunstigede Folk, ville dette lille, men vigtige Tegn ikke være uden Betydning — det er som et Stød i hiin Sølvbasun, der ved Daggry tonede fra vort Tempels Østport. Her er den hellige Gravs Kirke, i hvilken de Christne opsende deres fromme Bønner og Lovsange til Ihukommelse om ham, som, medens han var paa Jorden, fortjente alt det Gode, Hjertet kunde ønske ham; der Minaretterne af Omars Mosfee, bygget paa det Sted, hvor vort Tempel engang stod; og der, afsides paa Bjerget Zion, ligger Jødernes Synagoge — Moderen med sine Børn, Alle lykkelige paa det samme Sted, Alle opsendende deres Bønner til Himmelen, hvor Hærskarernes Herre og Israels Gud throner i guddommelig Majestæt.

Det er ikke det mindst mærkværdige ved Opførelsen af denne nye Bygning i Jerusalem, at vi kunne føre Bygmestrene til det Sted, hvor Materialierne til Herodes's Tempel endnu ligge i stille Pragt. Under Mosteen Es Sakhra findes den Dag idag de store Kamre, de uhyre Granitstøtter, de prægtige Marmorsøiler med smagfuldt udskaarne Hoveder og Fodstykker, de riigt prydede Døre og Vandbeholderne endnu fyldte med Vand, hvori Præsterne og Leviterne toede sig, ikke i ruineret Tilstand, men i ædel Majestæt og bleve undersøgte for et Par Aar siden af En af vort Folk, der for Nærværende er bosiddende her i Staden, hvilket ubestrideligen beviser det Vildfarende i den Prophet, at ikke Steen paa Steen skulde lades af Templet. Under den nu stedfindende Krisis i Europa, vil dette lille Tegn vække Jøderne overalt. De have ikke været ørkesløse under disse Revolutioner. Det er ei at vente, at et Folk med deres literaire, politiske og commercielle Indflydelse — Europas Pengemænd, Englands Kjøbmænd, Frankrigs Statsmænd, Tydsklands Videnskabsmænd, Polens Agronomer, Italiens Digtere — kunde see disse mægtige Begivenheder udfolde sig paa Fastlandet, uden at tage virksom Deel i deres Fremme og de deraf flydende Resultater. Ogsaa de ville høre den fjerne Lyd af den Basun, hvis Toner skulle runge langs Horizonten, og forstaae, hvem der har en Haand med i det store Værk.

Nedlæggelsen af Grundstenen til det nye Tempel vil drage et uhyre Antal af de Trofaste, der ønske at overvære denne Høitidelighed, til Jerusalem. Det vil ikke, som Tilfældet var med det gamle ved vort Folks Tilbagekomst fra Babylon, blive bygget med Sværdet i den ene Haand og Muursteen i den anden. Baade Bygningen og Arbeiderne ville blive beskyttede og hjulpne af alle religieuse Samfund. I mange Aar har jeg næret det Ønske at kunne besøge den hellige Stad — at mit Land vilde give mig Anledning til at sige til mit Folk: „Hil det Land, som er under Vingers Skygge paa hiin Side af Mor-

lands Floder, som sender Bud over Havet og over Vandet med Fartøier af Rør;" hil være Jøderne saavel som Hedningerne!

Det vilde være den skjønneste Dag i mit Liv, om jeg kunde være nærværende ved Nedlæggelsen af Grundstenen til det nye Tempel i Jerusalem, om jeg kunde see det Sted, hvor David og Salomon levede, hvor Esaias propheterede og Maccabæerne seirede.

Brødre og Venner! Ville I ikke yde en lille Deel af den Formue, Gud har velsignet Eder med, som Bidrag til Opførelsen af en nye Bygning paa Zion? Ville I ikke staae Eders fattige Brødre i Jerusalem bi, som see hen til Eder for Hjælp i dette interessante Foretagende? Ville I ikke give en Skjærv, saa I kunne have den Glæde at sige: „Jeg bidrog til at opbygge dette Huus til den Allerhøieste i hans egen Stad — hans elskede Jerusalem?" Jeg veed, I ville; thi naar henvendte man sig vel forgjeves til Jødens Godgjørenhed, naar det gjaldt om at hjælpe hans Brødre? Alle have Interesse i Jerusalem, Alle have en Arv der, baade Jøder og Hedninger. Alle vente at forenes i hellig Iver, i from Velgjørenhed og gjensidig Kjærlighed paa den Dag, Nationen skal indsamles. Det ærede Sendebud, som nu er her, Rabbineren Echiel Cohen, der skal bringe Frugten af Eders Gavmildhed til det hellige Land, haaber jeg vil kunne sige: „Mine Troesfæller i den vestlige Verden modtoge mig med aabne Arme og velvillige Hjerter; de bade for Jerusalems Fred; de gave mig af Ophirs Guld, ligesom vi fordum gave Salomon til at opreise Templet, hvilket endnu staaer indpræget i vore Hjerter, og de fortjene de Trofastes Bønner og Velsignelse." Send ham ikke tomhændet tilbage til Jordans Bredder. Lader os give vor Skjærv, ligemeget hvor lille den er. Jeg veed meget godt, mine Venner, hvor meget der er, som gjør Krav paa Eders Gavmildhed. Men føi denne Udgift til de øvrige — I ville ei føle nogen Byrde deraf; det vil tværtimod være en skjøn og behagelig Erindring for Eder, naar denne paatænkte Bygning bliver færdig, at I have havt Deel i dens Opførelse, og Eders Navne ville ihukommes af et Folk, hvis Liv er helliget Herren og hvis Bønner opstige for vor timelige Lyksalighed og vort evige Vel.

Udtog af „de amerikanske Indianeres Historie,"

udgiven af Adair i London 1775.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Pag. 296.)

I Tuccabatchey ved Tallapoos Floden, 30 engl. Mile ovenfor Fortet Allabahamah, findes to Plader af Messing og fem af Kobber. Indianerne ansee dem saa hellige, at de altid opbevare dem i deres Allerhelligste, uden nogensinde at røre ved dem; og kun paa den Tid, naar Offringen af deres Førstegrøde og den aarlige Forsoningsfest finder Sted, kunne Reisende faae dem at see. De fem Kobberpladers Form (Afbildningen er vedføiet) er følgende: Den ene er halvanden Fod lang og syv Tommer bred; de andre fire ere kortere og smallere. De to Messing-

plader (som ogsaa ere afbildede) ere omtrent halvanden Fod lange og ligesaa brede. En Indianer, kaldet gamle Bracket, som er henved 100 gammel, sagde, at hans Forfædre havde fortalt ham, at disse Plader bleve givne til dem af den samme Mand, som vi kalde Gud; at der havde været mange flere af andre Former, nogle saa lange som han kunde strække med begge sine Arme, og nogle var der skrevet paa, hvilke bleve nedgravede af visse Mænd. Tillige fulgte den Besked med disse Plader, at de kun maatte haandteres af visse Folk og dem, som fastede. Denne Beretning blev optagen den 27de Juli 1759 paa Torvet i Tuccabatchey af William Bolsover.

Ligesom Hebræerne omhyggeligen begravede deres Døde, saaledes samlede de ogsaa deres Been, naar det kunde skee, og lagde dem i deres Forfædres Gravsteder. Den samme venlige Tjeneste vise alle de talrige Indianerstammer enhver Hedengangen af deres respective Stamme, saa at de, der miste deres Folk i Krig, dersom de ikke have forandret deres ældgamle Skikke, sørge for at faae saa meget Tid, at de kunne samle deres Slægtninges Been, hvilket de kalde Beensamlingen eller Opsamlingen af deres Beslægtedes Been, ifolge den hebraiske Udtryksmaade.

Den overlevende Broder skulde ifølge den mosaiske Lov opreise Sæd for sin afdøde Broder, dersom denne efterlod en Enke uden Børn, for at forplante hans Navn og Familie samt arve hans Godser og Formue, og om han ikke gjorde dette, blev han Gjenstand for Foragt; dersom han avlede et Drengebarn, skulde det antage den Afdødes Navn. Indianerne gaae frem omtrent paa samme Maade. Naar Israeliterne gave deres Børn eller Andre Navne, valgte de saadanne Benævnelser, som passede bedst med Omstændighederne og Tiden. Denne Skik er en fast Regel hos Indianerne, og jeg bemærkede aldrig den mindste Afvigelse fra den.

Indianernes Sagn berette, at deres Forfædre for meget lang Tid siden kom fra et fjernt Land, hvor alle Folk vare af een Hudfarve, og at de i Tidens Løb droge østover til deres nuværende Besiddelser. Emanuel de Moraes og Acosta forsikkre, at Brasilianerne kun gifte sig i deres egen Familie eller Stamme. Acosta skriver, at de sydamerikanske Indianeres Klædebragt er tildannet ligesom Jødernes fordum. Escarbotus forsikkrer, at han ofte hørte de sydamerikanske Indianere gjentage det hellige Ord „Halleluja," hvilket forbausede ham og bragte ham til at grunde paa, hvorledes de først fik dette Ord. Og Malvenda siger, at de Indfødte i St. Michae havde Gravstene, som Spanierne gravede op, hvorpaa fandtes flere gammelhebraiske Indskrifter, saasom: „Hvorfor er Gud gaaet bort?" og „Han er død. Gud veed det." Havde hans Nysgjerrighed bevæget ham til at afskrive hele Gravskriften, vilde det have skaffet os flere Oplysninger.

Peter Martyr skriver, at Indianerenken gifter sig med sin afdøde Mands Broder, saaledes som Moseloven paabød. Robert Williams, som efter Sigende var den første Englænder i Ny England, som lærte Indianernes Sprog for at omvende de Indfødte, troede, at de vare Jøder, og han siger, at deres Sagn beretter, at deres Forfædre kom fra Sydvest, og at de vende tilbage dertil, naar de døe; at deres Qvinder trække sig tilbage fra Resten af Folket til visse Tider; og at deres Sprog havde nogen Lighed med det hebraiske. Baron Lahontan skriver, at Indianerqvinderne i Canada rense sig efter deres Nedkomst — 30 Dage, hvis de have født et Drengebarn, og 40 Dage, naar det er et Pigebarn; at de under nævnte Tidsrum boe for sig selv, fjernet fra deres Mænd; at den ugifte Broder til den afdøde Mand

ægter dennes Enke sex Maaneder efter hans Død. Malvenda siger, hvilket ogsaa er Tilfælde med Acosta, at de Indfødte høitideligholde et Jubelaar, saaledes som Skik var blandt Israeliterne. Ifølge de spanske Authoriteters Tilladelse vare Peruvianerne og Mexikanerne Polygamister; men de havde kun een Hustru, som indtog Hæderspladsen, og til hende bleve de viede med en vis Høitidelighed. Mord, Hoer, Tyveri og Blodskam straffedes med Døden."

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Menneskets Forudtilværelse. Menneskene i Almindelighed have saare ondt ved at fatte Hensigten med deres Tilværelse her paa Jorden, og det er vanskeligt for Herrens Tjenere, der ere udsendte med Evangeliet, at overbevise dem om, at de ere her i en Prøvestand, hvor deres Handel og Vandel vil have stor Indflydelse paa deres Tilværelse i den tilkommende Verden, da desværre Mange sætte en Ære i at prale af deres Vantro paa et Liv efter dette. Men hvad man i Almindelighed har endnu mindre Tro paa er, at vi have havt en Tilværelse før vi kom her, hvilket vi kort og tydeligt ville forsøge paa at fremstille i efterfølgende Linier.

Paulus kalder Jesum Christum i Brevet til Colossenserne 1, 15. „al Skabningens Førstefødte," hvilket umuligt kan have Hensyn til hans Fødsel i Kjødet; Skriften lærer tværtimod, at Adam var den første Mand paa denne Klode, hvorfra alt Kjød nedstammer; desuden havde Verden staaet i over 4,000 Aar, før Christus kom her i Kjødet, og Millioner af Mennesker havde levet i og forladt denne jordiske Tilværelse, før Christus blev født af Jomfru Maria; men endnu tydeligere og bestemtere udtaler han sig selv desangaaende i sin herlige Bøn til sin Fader, som Evangelisten Johannes har optegnet i sit 17de Capitel 5te Vers, hvor han siger: „Herliggjør Du mig nu, o Fader! hos Dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos Dig før Verden var." Var det vel muligt for ham at betegne sin Tilværelse hos Gud før Verden blev skabt i tydeligere og bestemtere Udtryk end her er Tilfælde? Visseligen ikke. Denne Forudtilværelse lagde han intet Skjul paa, men forkyndte om den aabenlyst endog blandt dem, der altid tragtede ham efter Livet. Saaledes finde vi i Johannes' 8de Capitel Beretningen om en Samtale, der fandt Sted mellem Frelseren og hans Dødsfjender, hvor han erklærer, at han er „udgangen og kommen fra Gud," at han kun taler om det, som han „har seet" hos Faderen, at han „kjender" Abraham og Abraham ham, samt ender med de Ord: „Førend Abraham blev, er jeg," hvilket optændte Jødernes Forbittrelse mod ham i den Grad, at de vilde stene ham, og han saae sig nødsaget til at skjule sig for dem.

Ja, vil Modstanderen maaskee indvende, dette gjelder kun Frelseren, der kom i Kjødet ene og alene i den Hensigt at udsone Adams Fald og gjenløse Verden, men dette beviser ikke, at Andre have været til før. Vi ville ogsaa imødegaae denne Anskuelse med nogle faa Skriftsteder, og vise dens Feilagtighed. Efterat Frelseren lykkeligt og vel var sluppen bort fra de opbragte Jøder, træffer han og Disciplene paa en Blindfødt. Disciplene spurgte Jesus, hvo der havde syndet, enten den Blindfødte eller

hans Forældre. Det er indlysende af dette Spørgsmaal, at Disciplene ansaae det som en Straf, at Manden var blindfødt. Men naar Straffen allerede indfandt sig ved hans Fødsel i Kjødet, hvad Tid havde han saa begaaet Synden, som han nu leed for? Man kan heraf klarligen see, at de troede ham istand til at synde, før han blev født, og følgelig at han han havde havt en Tilværelse før han kom hid. Om denne Anskuelse havde været forkeert, saa havde Frelseren her den bedste Leilighed til at undervise dem om deres Vildfarelse; dette gjør han ikke, men svarer blot: „Hverken har denne syndet, ei heller hans Forældre, men paa det at Guds Gjerninger skulde blive aabenbarede paa ham.“ (Joh. 9, 1-7.)

Til Jeremias siger Herren: „Før jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg Dig, og før Du udkom af Moderen, helligede jeg Dig; jeg beskikkede Dig til at være en Prophet for Folkene.“ (Jerem. 1, 5.) Det kan umuligt være Andet end Jeremiæ Aand, Herren her sigter til, naar han siger, før jeg dannede Dig i Moders Liv, eller før Fosteret blev dannet i Moderen, kjendte jeg Dig. I sit Brev til Epheserne 1ste Capitel 3die Vers siger Paulus: „Lovet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, som velsignede os med al aandelig Velsignelse i det Himmelske i Christo, ligesom han udvalgte os i ham, før Verdens Grundvold blev lagt, at vi skulde være hellige og ustraffelige,“ osv. I Brevet til Romerne 8, 29. berører han den samme Gjenstand, sigende: „Thi hvilke han forud kjendte, dem haver han og forud beskikket til at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det han skulde være den Førstefødte af mange Brødre; men hvilke han forud beskikkede, dem haver han og kaldet,“ osv., og i 9, 11. siger han, idet han taler om Jacob og Esau: „Thi der de endnu ikke vare fødte og hverken havde gjort noget Godt eller Ondt, da blev der sagt til hende (Rebekka): den Ældre skal tjene den Yngre.“ Ifølge Fødselsretten tilkom det Esau, den ældste, at regjere over Jacob, samt nyde alle de til Abraham lovede Velsignelser; men da Gud forud kjendte disse to Brødres Charakteer og vidste, at Esau med fri Villie vilde frasige sig sin Førstefødselsret, ansaae han ham for uværdig til at indtage den Stilling, som hans Fødsel hjemlede ham, hvorfor Herren sagde, at Jacob skulde have Fortrinet.

Af disse faa Skriftsteder vil Enhver, der er i Besiddelse af en fordomsfri, uhildet Aand, klarligen see, at Menneskene ere Væsener, der have havt en Tilværelse, før de fik Legemer af Kjød og Blod i deres nuværende Prøvestand. At ikke blot enkelte, men alle Mennesker have havt en tidligere Tilværelse er indlysende af følgende Skriftsteder: „Støvet maa komme tilbage til Jorden igjen, som det var før, og Aanden maa komme til Gud igjen, som gav den.“ (Præd. 12, 7.) Hvorledes skulde Aanden kunne komme til Gud igjen, naar den ikke tidligere havde været hos ham? Og at Aanden ikke blev til hos Gud paa samme Tid som Legemet dannedes paa Jorden, men derimod længe før, kan sees af det allerede anførte Skriftsted hos Eph. 1, 3., hvor Paulus siger, Gud „udvalgte os før Verdens Grundvold blev lagt,“ saavel som af Herrens Spørgsmaal til Job: „Hvor var Du, der jeg grundfæstede Jorden? Hvo lagde dens Hjørnesteen, der Morgenstjerner sang tillige, og alle Guds Børn raabte af Glæde?“ (38, 4. 7.) Om Job ikke havde været til paa den her omtalte Tid, vilde dette Spørgsmaal have været aldeles meningsløst og taabeligt, men vi see af den Maade, Spørgsmaalet stilledes paa, at Job virkeligen var til ved Jordens Grundlæggelse, og udentvivl tog ogsaa han Deel i den Jubelsang, som „alle

Guds Børn" dengang istemmede til deres himmelske Faders Priis. Vi ville slutte denne Artikel med et Udtog af Abrahams Bog, der omhandler dette Emne.

„Herren havde viist mig, Abraham, Fornuftvæsenerne, som vare organiserede før Verden blev, og blandt alle disse vare mange af de Ædle og Store; og Gud saae disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem og sagde: „Disse vil jeg gjøre til Fyrster;" thi han stod midt iblandt dem, som vare Aander, og han saae de vare gode; og han sagde til mig: „Abraham, Du er een af dem; Du blev udvalgt, før Du blev født." Og der stod En iblandt dem, der var Gud liig, og han sagde til dem, der vare med ham: „Vi ville gaae ned, thi der er Rum der, og vi ville tage af disse Materier og danne en Jord, hvorpaa disse kunne boe; og vi ville prøve dem dermed og see, om de ville gjøre alle Ting, hvadsomhelst Herren deres Gud skal befale dem; og de, der holde deres første Prøvestand, skulle forøges, og de, der ikke holde deres første Prøvestand, skulle ikke faae Herlighed i det samme Rige med dem, der holde deres første Prøve; og de, der holde deres anden Prøvestand, skulde Herlighed vorde tildeel evindeligen." (Pearl of great Price Side 24.)

„Og nu siger jeg Dig, at disse ere Himmelens og Jordens Slægter, da de bleve skabte paa den Dag, som jeg, den Herre Gud, skabte Himmelen og Jorden og enhver Plante paa Marken, førend den kom i Jorden, og enhver Urt paa Marken, før den voxede frem; thi jeg, den Herre Gud, skabte alle Ting, om hvilke jeg har talet, aandeligen, før de bleve naturlige paa Jordens Overflade. Og jeg, den Herre Gud, havde skabt alle Menneskenes Børn, men endnu ikke en Mand til at dyrke Jorden; thi i Himmelen skabte jeg dem, og der var endnu intet Kjød paa Jorden, ei heller i Vandet, ei heller i Luften; men jeg, den Herre Gud, talede, og der opgik en Damp af Jorden, og vandede hele Jordens Overflade. Og jeg, den Herre Gud, skabte Mennesket af Jordens Støv og aandede Livets Aande i hans Næsebor, (det er Menneskets Aand) og Mennesket blev en levende Sjæl, det første Kjød paa Jorden, det første Menneske tillige; desuagtet vare alle Ting skabte før, men aandelige vare de skabte og dannede efter mit Ord. Og jeg, den Herre Gud, plantede en Have i Eden mod Østen, og der satte jeg Mennesket, som jeg havde dannet. Og ud af Jorden lod jeg, den Herre Gud, voxe naturligen ethvert Træ, der er behageligt for Menneskets Øie, og Mennesket kunde see det. Og de bleve ogsaa levende Sjæle. Det var aandeligt paa den Dag, jeg skabte det." (Herrens Ord til Moses, Pearl of great Price Side 12).

Emigranterne. Af New York Herald af 20de Juni erfare vi, at William Topscott, der afseilede fra Liverpool den 11te Mai med vore Emigranter, ankom til New York Løverdagen den 16de Juni.

Efter Mountaineer bekjendtgjøre vi, at Broder Niels Jensen i Store Saltsøstad afgik ved Døden den 5te Mai af Leverbetændelse. Han blev født i Danmark den 9de Decbr. 1806, døbt til Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke i Januar 1851,

emigrerede til Dalen i Marts 1852 og var Medlem af Høipræsternes Qvorum. Han var en kjærlig Fader, en tro Ven, en oprigtig Sjæl og en god Hellig, gjestfrie og redebon til at yde de Trængende sin Hjælp, flittig og arbeidsom i sin Profession som Pottemager. Han levede og døde med Kjærlighed til sin Religion, og savnes meget af sin Familie og sine Venner.

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

(Fortsat fra Pag. 279.)

Mormonerne have derfor fra Begyndelsen af ikke havt stort Andet at bestille i Deseret, end at varetage Industriens og Agerbrugets Fremme. De have anlagt flere blomstrende Settlementer, af hvilke det nordligste er Brownsville, og det sydligste er i Sanpetedalen; førstnævnte ligger omtrent 40 Mile og sidstnævnte 200 Mile fra det først anlagte Settlement. En anden Genezareth Sø har Afløb til Deserets døde Hav gjennem den skjønne Flod, som Mormonerne have givet Navnet — de kunde umuligt have fundet nogen mere passende Benævnelse — den vestlige Jordan.

Det var paa den høire Bred af denne Flod, paa en skjøn og frugtbar Høislette, der gjennemskjæres af en Mængde smaa Bække fra Bjergene, at Mormon-Pionerne opsloge deres første Leir i Dalen og helligede Landet. Besynderligt nok, netop denne Plet viste sig at have den gunstigste Beliggenhed for deres Hovedsettlement, og efter at have udforsket hele Landet, have de her grundlagt deres Stad „det nye Jerusalem." *) Deres Huse ligge temmelig spredte, for desto bedre at kunne fremme Agerbruget, og deres Hovedagre udgjøre en Strækning, der er større end Columbia Districtet, og som de have gjennemskaaret med Canaler og paa andre Maader rigeligen forsynet med Vand efter de østlige Staters Mønster. Stadens Huse ere spredte over et Areal, der er omtrent saa stort som Staten New York.

Endnu have de kun havt liden eller ingen Tanke for Luxus i deres offentlige Bygninger; men de ville snart have fuldendt et stort Forraadshuus og Kornmagasin. De have ogsaa opført et stort offentligt Badehuus, hvorhen de have ledet een af de mange forunderlige mineralske Kilder, som findes i Dalen, nemlig een, hvoraf der udstrømmer reent, klart Svovelvand med en Temperatur af 32 Grader R, og Alle have lært at skattere Brugen deraf. De have desuden et gult Muursteenshuus, 100 Fod langt og 60 Fod

---

*) Dette er imidlertid en Feiltagelse, thi „det nye Jerusalem" vil blive opbygget i Jackson County i Missouri, ifølge en Aabenbaring given ved Propheten Joseph i Juli 1831.

bredt, hvori de samles om Søndagene og Søgneaftenerne; men dette er kun en midlertidig Bygning. De have udseet en Plads midt i Staden for Templet, der langt skal overgaae det, som prangede i Nauvoo, og dette vil i deres tilkommende Velstands og Magtes Dage blive Landets Banner og Maalet for alle Pilegrime.

De agte ikke at søge noget andet Opholdssted. Efter at have opslaaet deres Leire paa mangfoldige Steder, ere de tilsidst komne til deres forjættede Land, og de have fundet det at være „et stort og vidt Land, et Land, som flyder med Mælk og Honning," og der, ligesom i Nauvoo tidligere, seer man nu Røgen opstige fra deres Essér, Ambolten klinger, Dreierbænken surrer og atter er Munterhed og Lystighed for de Unge og Aftenens Ro for de Gamle vendt tilbage, og atter blomstre de venlige Haver om deres lykkelige Hjem.

Det er til deres Hjem i Hjertet af vore amerikanske Alper, Mormonerne byde den forbidragende Reisende velkommen, ligesom Munkene paa Sanct Bernhard.*) Nogle af mine ærede Tilhørere have sandsynligviis i St. Louis Bladene seet de gjentagne Takadresser til dem fra californiske Emigrantcompagnier. Disse sprede sig ofte, efter at have passeret Fort Laramie og søge ind i Saltsø-Colonien i en ynkelig Tilstand som Følge af Udmattelse og Mangel. Veien bliver, efter at have forladt Oregonveien, bestandig vanskeligere, og naar det sidste Bjerg er passeret, følger den Bunden af en dyb Bjergkløft eller Canjon, hvor der hersker et uhyggeligt Mørke. Det er et Pas, som jeg haaber ingen Mormon Andreas Hofer i dette Vestens Tyrol vil blive kaldet til at hellige Friheden med sit Blod. Ved hver Vending true de udhængende Klippestykker med at styrte ned i den lille Bjergstrøm, der snoer sig om deres Fod. Denne snevre Huulvei er i Sandhed saa opskaaret af Strømmen, at man maa krydse over den fra den ene Side til den anden henved 40 Gange paa en fem Miles (engl.) Vei. Ved Enden af Huulveien kommer den Reisende pludselig fra det mørke Bjergpas ud paa en lys Terrasse, hvorfra man har en herlig Udsigt over hele Saltsødalen. Intet Under, om han taber sig i Beskuelsen af det henrivende Panorama, der udbreder sig for hans Fødder. En stor Sø med bakkede Øer, omgiven af udstrakte Græssletter, der gjennemskjæres af flere Floder, de høie Bjerge, hvis sneebedækte Tinder reflectere Solens gyldne Straaler og end mere Avlsgaardene med deres Stakke, Hæsse og Qvæg i Forgrunden samt Staden med dens rygende Skorstene og travle Indbyggere i Midten, bidrage hver Sit til aldeles at fortrylle Tilskueren. California-Emigranterne juble, synge og raabe Hurra, Nogle — man maa ei tælle dem — bede, Andre sværge, og atter Andre kaste sig paa Marken og skrige himmelhoit af Henrykkelse.

Jeg har været vidtløftigere, end jeg foresatte mig, da jeg modtog Deres Committees Indbydelse; dog haaber jeg, at jeg ikke har trættet Deres Taalmodighed. Det er imidlertid ikke mere end billigt, at jeg, før jeg slutter mit Foredrag, udtaler mine Anskuelser om Mormonerne i korte og bestemte Udtryk. De Skandskrifter, som de have været Gjenstand for, gjør dette til en simpel Retfærdighedshandling. Maaskee ogsaa min Mening vil have større Vægt,

*) St. Bernhard er et 10,000 Fod høit Bjerg paa Grændsen af Schweitz og Sardinien. Paa det høieste Punkt af Veien, der fører over samme (7,630 Fod over Havet), ligger det berømte Hospitium, et Kloster for 10 Munke, hvis Pligt det er at optage og pleie Reisende, saavel som i den farligere Aarstid at opsøge og frelse Vandrere, der maatte befinde sig i Fare; heri understøttes de sædvanligviis af dertil afrettede Hunde.

endog blandt dem, der kjende mig, naar jeg fremsætter den efter at have endt min her afgivne Beretning.

Jeg har fortalt Dem om et Folk, som ved sin Flid havde erhvervet sig Velstand, som havde forskaffet sig alle Livets Beqvemmeligheder og ikke saa faa af dets Luxusgjenstande; som tiltrods for al Lov og Ret blev drevet ud i Ørkenen, hvor de maatte opsøge sig nye Hjem fjernt fra de Steder, der vare blevne dem kjære fra tidligere Dage; som maatte vandre ud til fremmede Egne, blottede saagodt som for Alt, afkræftede af Hunger og haardt hjemsøgte af Sygdom; som førte med sig deres Hustruer og Børn, de Gamle, Fattige og Affældige; som paa deres Vandring dagligen iagttoge deres Gudsdyrkelse, aabenbarede deres Menneskekjærlighed og stadig knyttede Familie- og Venskabsbaandene fastere; som deelte deres Fornødenheder med hverandre og i Forening trodsede enhver Fare; som vare muntre og opromte midt i Prøven og udholdende indtil de seirede. Jeg har fortalt Dem om Mænd, som, medens de truedes af Hungersdød, medens Pestilentse rasede blandt dem og Øieblikkets Nød lagde Beslag paa hele deres Energi, anlagde Veie, opførte Broer, byggede Landsbyer og tilsaaede hele Agre for de Fremmede, der muligen kom efter dem, med hvem de kun vare forbundne ved almindelig Menneskekjærlighed og maaskee ved fælles Lidelse, — om Mænd, der atter have erhvervet sig Velstand i deres nye Hjem, som de fandt i Ørkenen, og som i deres nyanlagte By, der er forskandset liig en Fæstning bag en Muur af Bjerge, udstrække deres Gjestfrihed til de nødlidende Emigranter fra vore Grændsestrækninger, — om Mænd, som, uagtet de ere langt udenfor Lovens Omraade, adlød den af frit Valg, eller fordi de i deres Religion ikke fandt Noget, der kom i Strid med de menneskelige Love, men derimod Noget, som havde en endnu større Indflydelse over Folket, og disse Mænd bede nu de Forenede Staters Regjering, ikke om Skadeserstatning, thi en saadan Ansøgning vilde være frugtesløs, og de vide det, ikke om Beskyttelse, thi den have de nu ikke behov, men om at maatte faae de samme politiske Institutioner og borgerlige Love, som enhver Anden af os nyder, hvilket var deres Fødselsret, da de bleve drevne udenfor vore Grændser.

Jeg sagde, jeg vilde give Dem min Mening om Mormonerne tilkjende. De kan vistnok slutte Dem dertil af hvad jeg har berettet; men jeg vil kun tilføie, at jeg endnu aldrig har hørt en eneste Klage over dem som et Folk, med Hensyn til deres Sæder, deres Retskaffenhed, deres Tolerance mod anderledes Troende, deres Agtelse for Lovene eller deres Hengivenhed for den constitutionelle Regjering, hvorunder vi leve, uden jeg, enten af egen Erfaring eller af Andres Vidnesbyrd har fundet, at de alle have været aldeles ugrundede.

(Fortsættes.)

Respecteer Arbeideren.

(Fra „the Mountaineer.“)

I de tidligste Dage bød Gud, at Mennesket skulde æde sit Brød i sit Ansigts Sved, men Nutidens Tro byder, at Mennesket skal æde sit Brød i Andres Sved, om han kan; hvis ikke, maa han være en Slave under dem, der kunne. Den, som

tjener sit daglige Brød med sine Hænders Arbeide, kan ikke optages i de dannede, respectable Selskabskredse, endskjøndt hans moralske og intellectuelle Egenskaber maaskee staae langt over Nogen af dem, der bevæge sig i nævnte Sphære. Damerne gyse tilbage for Haandværkerens og Arbeiderens solbrændte Ansigt, hærdede Hænder og simple Dragt, ene og alene fordi de arbeide. De fleste af de fornemme Herrer paatage sig en falsk Værdighed og Overlegenhed, og viser den dybeste Ringeagt for En, der ei har tilegnet sig deres fine Manerer.

Moder Ruths Grundsætninger stemme visseligen overeens med Alt, hvad som er Ret, uden Hensyn til Samfundets Moder, Fordomme eller forudfattede Meninger, Pressen eller Folket; og vi haabe, at i dette nye Land (Amerika) og i denne fremadskridende Tidsalder vil det oprindelige Mønster for Arbeidsomhed, paabudt af Herren, og som vore hæderlige Forfædre efterlevede i deres Dage, atter blive sat som Rettesnor for vor Tro og Virksomhed.

Blandinger.

Oversvømmelserne i Norge, som vi korteligen omtalte i forrige Nr., vedblive at anrette megen Skade rundt om i Landet. I Indsøen Mjøsen stiger Vandet en Tomme i Timen og har allerede oversvømmet Byen Hamar, saa Folk maae flytte ud endog af de høiere Etager. I Elvene er der en rivende Strømning, og ved Kongsberg er Tømmerhængslet, der spærrer for det med Floden kommende Tømmer og Brænde, bleven sprængt, og i et Par Timer gik der henved 4,000 Tylter Tømmer gjennem det sprængte Hængsel og skruede sig sammen i Fossen ved den for nogle Aar siden byggede Nybro, der havde kostet 12,000 Rdlr., hvilken blev aldeles knuust. I selve Christiania er Søen steget heelt op i Byen, og vedbliver endnu, skrives der under 24de Juni, at stige i en høist foruroligende Grad, og Engstelsen blandt Befolkningen er ikke liden. Al Virksomhed i enhver Retning er lammet, og dette nedtrykker Sindet saameget mere, som man endnu ikke øiner nogen Standsning af Ulykken. Det er et sørgeligt Syn at see kostbare, nylig indrettede Boutikker totalt ødelagte, Diske, Reoler m. m. at tumles om og slaaes itu indenfor Væggene, medens man udenfor seer Vinduesskodder og andet Saadant drive omkring og ødelægges af Bølgerne, der under den sidste Storm i de sidste Dage have været voldsomme.

Den samlede Styrke af den engelske Eskadre, som er bestemt til China, bestaaer af 59 Krigsskibe af forskjellig Størrelse med 490 Stykker Skyts og 7,000 Mands Besætning, foruden 2 Bataillоner let Marineinfanteri og et Compagni Marineartilleri, der tilsammen udgjøre 1800 Mand.

Ifølge den officielle Tidende er der fra 30te Mai til 12te Juni i det Hele udgravet 573 Liig under Palermos Ruiner.

Ifølge den officielle Tidende er der fra 30te Mai til 12te Juni i det Hele udgravet 573 Liig under Palermos Ruiner.

Paa Island har Vulkanen Køtlugja indjaget Øens Beboere en ikke ringe Skræk ved sine voldsomme Udbrud i Tidsrummet mellem den 7de og 26de Mai. Den 11te og 12te kunde man tydelig see Røgsøilen og Ilden i Rejkjavik, der ligger 22 Mile fra Bjerget, og det uagtet der laae Fjelde af 5,000 Fods Høide imellem. Dog har Udbruddet ingen væsentlig Skade anrettet.

Amerika. Orkanen i Jowa og Illinois, som vi korteligen berørte i forrige Nr., varede kun nogle Minuter, og dog anrettede den større Ødelæggelser end nogen tidligere. Den rasede paa en Strækning af omtrent 90 engelske Miles Længde i Jowa og 70 Mile i Illinois. De Dræbtes Antal udgjør mindst 150. Alene i Omegnen af De Witt ihjelsloges 27 Mennesker. Et Godstrain, bestaaende af 10 tungt læssede Vogne, blev løftet af Skinnerne og knust. New York Herald opfordrer Videnskabsmænd til om muligt at udfinde og offentliggjøre Aarsagen til disse ødelæggende Storme, som i ti Aar saa hyppigt har hjemsøgt forskjellige Dele af Amerika.

Den vestindiske Ø St. Thomas har lidt meget af Tørke, og man har endog solgt Vand i Gaderne for 2 Pence pr. Gallon (omtrent 7 Sk. for 4½ danske Potter).

Poesie.

En Aften seent jeg lagde mig til Hvile
Og slumred sødt i Søvnens Arme ind,
Mens Stjernehæren venlig saaes at smile
Og kysse Jorden med sit blege Skin.
Da syntes mig, jeg var paa Salems Høie
Og Zions Kongeborg jeg vandred om,
Den store Stad laae udbredt for mit Øie,
Og paa Morea Herrens Helligdom.

Did gik jeg hen, hvor vældig den sig hæved,
En hellig Gysen gjennem Sjælen foer,
Her sang Kong David, medens Harpen bæved,
Her talede Propheter Herrens Ord.
Jeg vandred ind i Kjæmpe-Søilegange,
En Morgendæmring over Jorden laae,
Da lød der fjernt et lifligt Chor af Sange,
Men Østens Rødme kun mit Øie saae.

Da kom en Mand mig udefra imøde,
Hans spinkle Væxt var svøbt i Kappen ind,
Hans Fjed paa Marmorstenen sagte løde
Og Nakkens Lokker visted om hans Kind;

Om Panden høi og bred i prægtig Lue
Laae Haaret glat til Siden strøget ned,
Men Taage kun om Øiet var at skue,
Hans Aasyn skimted jeg i Dunkelhed.

Han standsed, greb min Haand og skued nøie,
Saa alvorsfuld og taus paa mig en Stund —
En Stund, som evig staaer for Sjælens Øie!
„Jeg er Messias," lød det af hans Mund.
I hellig Ærefrygt mit Knæ sig bøied,
Jeg sank som svimlende i Tankens Strøm,
Men i en Taagesky han svandt for Øiet
Og jeg paa Leiet vaagned af min Drøm.

W. P.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
L. C. Geertsen, Aarhuus	19	3	12
A. P. Trane, Kjøbenhavn	43	„	„
J. C. A. Weiby, Vensyssel	26	2	1
M. Andersen, Bornholm	4	„	„
C. E. Lindholm, Sundsvall	4	5	12
P. C. Rønnow, Fyen	5	„	„
A. G. Omann, Skive	4	„	14
N. Nielsen, Aalborg	25	1	5
S. Gudmundsen, Norge	39	4	12
Summa	172	„	8

Indhold.

	Side.		Side.
Templets Opførelse i Jerusalem (forts.)	305.	Respecteer Arbeideren	317.
Udtog af Indianernes Historie (forts.)	310.	Blandinger	318.
Redaktionens Bemærkninger	312.	Poesie	319.
Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo (forts.)	315.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.